

ПАН КОЦЬКИЙ

Водного чоловіка був кіт старий, що вже нездужав і мишей ловити. От хазяїн його взяв та й вивіз у ліс, думає: «Нащо він мені здався, тільки дурно буду годувати,— нехай лучче в лісі ходить». Покинув його, а сам поїхав.

Коли це приходить до кота лисичка та й питає його:

— Що ти таке?

А він каже:

— Я — пан Коцький.

Лисичка каже:

— Будь ти мені за чоловіка, а я тобі за жінку буду.

Він і згодився. Веде його лисичка до своєї хати,— так уже йому годить: уловить де курочку, то сама не їсть, а йому принесе.

От якось зайчик побачив лисичку та й каже їй:

— Лисичко-сестричко, прийду я до тебе на досвітки.

А вона йому:

— Є у мене тепер пан Коцький, то він тебе розірве.

Заєць розказав за пана Коцького вовкові, ведмедеві, дикому кабанові. Зійшлись вони докупи, стали думати: як би побачити пана Коцького,— та й кажуть:

— А зготуймо обід!

— Я з ним прийду, але ви поховайтесь, бо він вас розірве.

Прибігає зайчик назад та й хвалиться:

— Ховайтесь, казала лисичка, бо він як прийде, то розірве вас.

Вони й почали ховатися: ведмідь лізе на дерево, вовк сідає за кущем, кабан заривається у хмиз, а зайчик лізе в кущ.

Коли це веде лисичка свого пана Коцького. Доводить до стола, а він побачив, що на столі м'яса багато, та й каже:

— Ма-у!.. ма-у!.. ма-у!..

А ті думають: «От вражого батька син, ще йому мало! Це він і нас поїсть!»

Ізліз пан Коцький на стіл та й почав їсти, аж за ушима лящить. А як наївсь, то так і простягсь на столі. А кабан лежав близько

стола у хмизі, та якось його комар і вкусив за хвіст, а він так хвостом і крутнув; кіт же думав, що то миша, та туди, та кабана за хвіст. Кабан як схопитися, та навтіки! Пан Коцький злякався кабана, скочив на дерево та й подерся туди, де ведмідь сидів. Ведмідь як побачив, що кіт лізе до нього, почав вище лізти по дереву, та до такого доліз, що й де-

рево не здержало — так він додолу впав — гуп! — та просто на вовка, — мало не роздавив сердешного. Як схопляться вони, як дременуть, то тільки видко; а заєць і собі за ними — забіг не знати куди... А потім посходились та й кажуть:

— От який малий, а тільки-тільки нас усіх не поїв!

3 коп.

ДИТВИДАВ

Малюнки Д. Шавиківа

ДЛЯ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

Українська народня сказка ПАН КОЦКИВ

(На українском языкє)

Редактор М. П. Лисич

Художній редактор С. А. Іпатьєва

Технічний редактор П. Т. Вишняк

Коректор Т. О. Крижна

Здано на виробництво 28. 12. 1961 р. Підписано до друку
10. 04. 1962 р. Формат 60×92^{3/4} Фіз. друк. арк. 0,5. Умовн. друк.
арк. 0,5. Обл. лід. арк. 0,44. Тираж 200 000. (1—100 000) Зам.
№ 1361. Ціна 3 коп.

Дитвидав УРСР, Київ, Кірова, 34

Друко-хромолітографія «Атлас» Голосколіт рафандану
Міністерства культури УРСР, Львів, Зелена, 20